

Стојан Срдић

In memoriam

Сећање на Младена Гверу

Са Младеном Гвером*, Младенком, како смо га звали сви његови пријатељи из детињства и ја, познавао сам се, дружио и пријатељовао педесет и седам година.

Изненада, Младенко је прекинуо наше познанство, дружење и пријатељовање.

Од њега ми је остало дуго, велико сећање на протекле године наших живота; од првог сусрета кад смо се уписали у школу, у селу Главице, давне 1957. године, па до последњег телефонског разговора једног јунског дана ове године, да се ускоро видимо, или

код мене или код њега, и да мало причамо, надајући се да би заједнички могли да будемо на окупљању главичана око Илиндана ове 2014. године.

Нисмо се видели, а ни чули, а наш заједнички пријатељ Милан Јелић ми је 11. јула ове године јавио да је Младенко умро.

О својој тузи за њим, и за многим таквим пријатељима не могу и не желим да пишем, али могу да кажем да је цео Гламоч, а највише наше село Главице, смрћу Младена Гвере, изгубили сјајног хроничара ових наших тешких времена.

* Младен Гверо је рођен 1950. године у селу Главице код Гламоча у Босни и Херцеговини. Завршио је Факултет политичких наука у Београду, а новинарством је почео да се бави 1976. године у листу Грађевинског геотехничког комбината Хидротехника као новинар сарадник. У исто време сарађивао је са листовима *Политика експрес*, *Сјорџ*, ревијом *Дуџа* и *Војничким новинама* из Ниша. Након гашења листа *Хидројтехника* почео је да ради у Радио Београду, где је остао до пензионисања. Годинама је био новинар емисије “Чекајући ветар” на Радио Београду. Гверо се бавио и књижевношћу и објавио је књиге “Љубав и друге врсте судбине пред судом”, “Шефка, љубав и злочин”, “Гамбит Јаре Рибникар”, “Кеву сам наложио на интернет”, “Првоборци ђавоље вароши”, “Зауостављено време”. Свој последњи роман “Вечити календар” објавио је прошле године. Гверо је био и драмски писац. Драма “Првоборац ђавоље вароши” је објављена у едицији “Савремена српска драма” бр. 39 и имала је јавно читање 2011. године у позоришту “Модерна гаража”. Поред чланства у НУНС, УКС, М. Гверо је био и члан УДПС и члан председништва овог удружења.

Бавећи се новинарством, публицистиком и књижевношћу, Младен је успевао да дочара и садашњост и прошлост која ће нас пратити у будућности.

Младен се није либио тема о којима ће писати или говорити.

За њега су Шефка Хоџић, браћа Ђуровски, Јованка Броз, Јара Рибникар, немачки бункер код београдског Хиподрома, непознати из судских белешница, екологија и радио емисија Радио Београда “Ухвати ветар”, били једнако важни као и његово село и цео његов крај којима је посветио последње своје књижевно дело; роман “Вечити календар”.

Ипак, сва моја сећања на Младена Гверу, највише се свде на један тренутак који ће обележити наше будуће дружење. Тренутак којем смо се често враћали када смо причали о нашем тегабном детињству и одрастању.

Тај тренутак се догодио другог или трећег дана од нашег поласка у први разред основне школе.

Наиме, потукли смо се.

Баш добро смо се потукли.

А разлог туче су биле “босе ноге”, наше младе и лепа учитељице.

Наиме, наши очеви који су нас довели у школу, у први разред, коментарисали су изглед учитељице. Сећам се да су сви били задивљени и очарани њеним изгледом. Учитељица је својим нежним и белим лицем била сушта супротност њиховим женама чија су лица и руке били груби од ветрова и сунца и тешких сеоских послова.

И нас двојица као и други дечаци, гледали смо у њу као у нешто нестварно.

Ја сам највише гледао у њене босе ноге и питао се како може да буде боса на овако великој хладноћи. Схвативши да то није могуће, дошао сам до закључка да није боса већ да има чарапе које имају боју коже.

Након три дана, када смо почели да сричемо прва слова, на једном одмору, ја сам Младену рекао да учитељица није боса и да има чарапе на себи, а он је рекао да је учитељица боса. Ја опет да није, а он да је.

Пребирка је бивала све гласнија и гласнија, и богами, трајала је пуних

Младен Гверо

десетак минута; све док нам неко из старијег разреда не рече да ће бити у праву само који од нас двојице буде јачи и бољи у рвању, (у честој игри међу нама дечацама која је победом јачега решавала многе наше зађевице).

Мени није требало два пута да се каже, па сам скочио и ухватио Младена око струка желећи да га оборим на земљу. Нисам очекивао да ће и он бити спреман да ухвати мене, те смо се као два мечета зграбили за појасеве панталона и почели да се “носамо” по ливади иза школе.

Били смо истог узраста, исте тежине, исте снаге и издржљивости па је наше рвање потрајало и након што је школско звоно означио крај одмора.

Сви ђаци су на звук звона улетели“ у школу, а нас двојица смо остали напољу и даље се рвајући, не дозвољавајући да један другог обори.

Престали смо кад нас је раставила “босонога” учитељица.

Обојици је извукла уши, а ја сам још морао и да клечим у ћошку, јер сам ни сам не знам зашто, означен као виновник туче.

Да ли због беса, јунаштва, или нечег другог, обојица смо заплакали и мрко се погледали претећи један другом да ћемо се кад-тад разрачунати. Један од нас је морао да буде у праву. Обојица никако.

Наравно, до тог нашег коначног обрачуна никад није дошло јер су нам очеви забранили да се “случајно” више не бијемо, иначе ће нам они на свој начин објаснити да ли је учитељица била боса и ли не.

Тај физички обрачун никад није настављен, а нити је настављен неки други. Зађевица око учитељице заменила је школа и друге игре и обавезе које су нас сустизале, а убрзо смо се и растали.

Након неколико година, моја породица и ја, преселили смо се у Београд, а Младен је остао у Главицама.

Наше дружење је постало ређе и одвијало се само преко лета када је био распуст и кад смо играли лопте.

Тек 1970. наше дружење поново постаје интензивније када Младен долази у Београд у којем остаје да живи и ради након завршених студија на Факултету политичких наука.

А прича о нашој босоној учитељици никад се није завршила, као што се неће завршити ни прича о Младену Гвери, добром и драгом човеку, горштаку, крајишнику, јер о њему ће говорити они који су расли и дружили се с њим; да ли на неком прелу играјући поткапице, или опет, на нечијој сахрани преосталих главичана које је “Олуја” помела и однела широм планете Земље.